

Arrest

nr. 194 304 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2017 een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Diezelfde dag diende verzoeker ook een aanvraag in tot het verkrijgen van een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. De verwerende partij treft op 12 juni 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag (bijlage 15quater). Het beroep dat ingediend werd tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 194 306 van 26 oktober 2017.

1.4. Op 15 juni 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Het beroep dat ingediend werd tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 194 305 van 26 oktober 2017.

1.5. De verwerende partij neemt op 15 juni 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

Dit vormt thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2017 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw [T.M.] [...], die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij gehuwd zijn sinds 17.04.2014, een huwelijk dat erkend werd door België. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk , betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties (betrokkene legt geen enkele getuigenverklaring voor en zijn beheersing van het Nederlands situeert zich op overlevingsniveau) van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zonder inkomsten is en niet over de financiële middelen beschikt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter, bij de stavingsstukken zit het contract van onbepaalde duur van zijn echtgenote evenals verschillende loonfiches waaruit blijkt dat zij van december 2013 tot eind 2016 over een behoorlijk inkomen beschikte. Betrokkene toont niet aan dat zijn echtgenote niet kan instaan voor de kosten van een terugkeer. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al in België gevestigd zou zijn, dat hij hier al zijn belangen zou hebben, dat hij al zijn familiale, sociale en relationele banden in België heeft, dat hij snel geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij hier al jaren ononderbroken zou verblijven, dat hij hier een vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben en dat hij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, evenals inschrijvingsbewijzen voor cursussen Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en schending van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel in combinatie met de schending van de materiële motiveringsplicht".

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en enkele beginselen van behoorlijk bestuur :

"(...) Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker blijkbaar wel een partner heeft die in België verblijfsgerechtigd is;*
- dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM;*
- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat zij zich in "buitengewone omstandigheden" zou bevinden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker om redenen dat verzoeker geen "buitengewone omstandigheden" kon voorleggen.

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft, er al zijn socio-economische en familiale belangen heeft, zijn verblijfsgerechtigde partner heeft met wie hij gehuwd is (en waarvan het huwelijk ook erkend is door de Stad Antwerpen – en niet betwist wordt door verwerende partij), weerhoud verwerende partij niet van het onderzoeken van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van verzoeker dient door verwerende partij grondig onderzocht te worden en er dient effectief een onderzoek naar de ontvankelijkheid (en naar de gegrondheid) van de aanvraag gemotiveerd te worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij de ontvankelijkheid (en de gegrondheid) van de aanvraag grondiger te onderzoeken, minstens de maatstaf aan verzoeker mee te delen op basis waarvan verwerende partij al dan niet kan overgaan tot de al dan niet ontvankelijkheid van een aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing

onwettig, onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Immers, het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel het dossier kan beoordelen om na te gaan of aan alle verblijfsvoorwaarden (inzake verzekeraarbaarheid ziekenfonds, goed gedrag en zeden, huisvesting, ziekte, inkomsten, en humanitaire redenen, etc.) is voldaan. In casu is aan alle (verblijfs)voorwaarden voldaan (minstens worden die voorwaarden door de diensten van verwerende partij niet ontkent), zodat het onontvankelijk verklaren van huidig verzoek op basis van een loutere formaliteit (met name terugkeren naar het land van herkomst om een visum te vragen) buiten proportie is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Voor alle duidelijkheid is de "procedure artikel 9bis" een gunst, terwijl de "procedure artikel 10 juncto 12bis" een recht is.

Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker genoegzaam aangetoond zich te bevinden in "buitengewone omstandigheden" zoals deze zijn geformuleerd in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse partners. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om de toegang tot verblijf (lees: ontvankelijkheid van de aanvraag) te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds jaren op Belgische bodem, heeft er een verblijfsgerechtigde echtgenote, waarvan naar Belgisch recht er een samenwoningsplicht bestaat tussen echtgenoten (zie artikel 213 B.W.). Het kan toch niet redelijk en proportioneel genoemd worden dat verzoeker zonder verblijf kan rondlopen in België, terwijl hij aan alle voorwaarden voor verblijf voldoet en louter op basis van een formaliteit (lees: visumaanvraag in Marokko) de aanvraag van verzoeker afwijst. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker zijn centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteit aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Deze modus operandi is niet te vatten door verzoeker.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden. Dat de interpretatie van de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dezelfde zijn als artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Zowel in artikel 9bis als in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet is er sprake van "buitengewone omstandigheden", zodat verzoeker niet inziet waarom GEEN "buitengewone omstandigheden" werden aanvaard in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl in beide wettelijke bepalingen dezelfde bewoordingen zijn gehanteerd door de wetgever.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" kan worden beschouwd, en bij een gebeurlijke weigering van de aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, die nota bene intern tegenstijdig zijn. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoeker grondiger te bestuderen en motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte.

Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker. Intern tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissing van verwerende partij bestaat er immers in dat verwerende partij - hoewel zij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaren – in casu niet motiveert ten GRONDE, terwijl in de weigering gezinshereniging (artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet) (bijlage 15quater) verweerder gewoonweg TEN GRONDE motiveert, terwijl we dar slechts in de ontvankelijkheidsfase zitten. De procedure inzake de aanvraag artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 9bis Vreemdelingenwet is identiek dezelfde. Immers, er is een eerste ontvankelijkheidsfase en vervolgens is er een gegrondheidsfase. In deze weigeringsbeslissing (lees: artikel 9bis) maakt verwerende partij duidelijk het onderscheid, terwijl in de procedure artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet verwerende partij helemaal geen onderscheid maakt, terwijl in beide procedures er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker heeft genoegzaam aangetoond zich te bevinden in “buitengewone omstandigheden” zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van verzoeker dient ontvankelijk verklaard te worden.

Eveneens stelt verwerende partij dat verzoeker eigenlijk zichzelf in de illegaliteit heeft genesteld en een gezinssituatie doet ontstaan in de illegaliteit die hij dan aanwendt als buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt de omgekeerde redenering van verwerende partij niet. Immers, een aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betreft per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat veelal het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd aangezien het alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

Het eerste middel is ernstig en gegrond.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden”.

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven aan waarop ze steunt. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat

verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen. Hierbij wordt ingegaan op de door de verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaalde omstandigheden, waarbij telkens wordt gemotiveerd waarom deze omstandigheden niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die verhinderen dat verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst indient. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk opperen dat de bestreden beslissing hem op het vlak van de motivering in rechte *“in het donker [laat] tasten”*. Hij maakt alleszins niet in concreto duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat ze argumenteert aangaande de specifiek door verzoeker aangehaalde elementen. De Raad ziet dan ook niet in waarom het om een standaardmotivering zou gaan. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.6. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij aangegeven waarom de door verzoeker ingeroepen argumenten hem niet verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen. Daarmee heeft de verwerende partij duidelijk gemaakt hoe zij haar discretionaire bevoegdheid in deze aanwendt zodat ze heeft voldaan aan de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de verwerende partij moet meedelen wat *“de maatstaf”* is *“op basis waarvan verwerende partij al dan niet kan overgaan tot de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag”*. Verzoeker verwacht uitgebreidere motieven en houdt een betoog over een striktere motiveringsplicht voor de verwerende partij in deze maar dergelijk verwachtingspatroon toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.7. De Raad ziet niet in waarom verzoeker een onderzoek verwacht over de gegrondheid van zijn aanvraag en een motivering dienaangaande als de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.8. Waar verzoeker voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

(...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.10. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.11. Zoals reeds eerder gezegd, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom de door verzoeker ingeroepen argumenten hem niet verhinderen de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Daarmee heeft verwerende partij duidelijk gemaakt hoe zij haar discretionaire bevoegdheid in deze aanwendt. Met zijn theoretisch betoog over deze discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, een herhaling van de door hem ingeroepen argumenten, de overtuiging dat het wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen en de verwerende partij met de "*grove borstel over zijn dossier heengestapt is*" en disproportioneel gehandeld heeft alsook de mededeling dat "*zijn centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België*", toont verzoeker geenszins op concrete wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze tot haar besluit is gekomen of dat zij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd.

2.12. Verzoeker is van oordeel "*het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken*", maar met dergelijke eigen visie toont hij niet aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden werd door de bestreden beslissing of dat ze zou getuigen van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige invulling van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in deze. De wetgever heeft gesteld dat de normale procedure voor een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen, is dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In buitengewone omstandigheden die maken dat de vreemdeling niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, kan deze aanvraag ook bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België worden ingediend. Indien de betrokken aangehaalde omstandigheden zoals in casu niet als buitengewone omstandigheden worden weerhouden, kan verzoeker niet dienstig aanhalen dat de bestreden beslissing onwettig en disproportioneel is omdat ze een terugkeer naar het herkomstland inhoudt die naar zijn oordeel niet meer is dan een formaliteit.

2.13. Verzoeker betoogt, "*Zowel in artikel 9bis als in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet is er sprake van "buitengewone omstandigheden", zodat verzoeker niet inziet waarom GEEN "buitengewone omstandigheden" werden aanvaard in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl in beide wettelijke bepalingen dezelfde bewoordingen zijn gehanteerd door de wetgever.*" De Raad ziet de relevantie van dit betoog niet in, daar waar verzoekers in punt 1.2. bedoelde aanvraag eveneens onontvankelijk werd verklaard.

2.14. Verzoeker haalt aan, *“Intern tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissing van verwerende partij bestaat er immers in dat verwerende partij - hoewel zij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaren – in casu niet motiveert ten GRONDE, terwijl in de weigering gezinshereniging (artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet) (bijlage 15quater) verweerder gewoonweg TEN GRONDE motiveert, terwijl we dar slechts in de ontvankelijkheidsfase zitten. De procedure inzake de aanvraag artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet en artikel 9bis Vreemdelingenwet is identiek dezelfde. Immers, er is een eerste ontvankelijkheidsfase en vervolgens is er een gegrondheidsfase. In deze weigeringsbeslissing (lees: artikel 9bis) maakt verwerende partij duidelijk het onderscheid, terwijl in de procedure artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet verwerende partij helemaal geen onderscheid maakt, terwijl in beide procedures er sprake is van buitengewone omstandigheden.”*

2.15. De Raad ziet niet in hoe een vergelijking tussen de huidige bestreden beslissing en de in punt 1.3. bedoelde beslissing aantoont dat de motivering van de thans bestreden beslissing behept is met een interne tegenstrijdigheid. De Raad verwijst voorts naar het gestelde in de punten 2.7 en 2.9. en voor de volledigheid naar het in punt 1.3. bedoelde arrest voor wat betreft de in punt 1.3. bedoelde beslissing waarin verzoekers argument inzake het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag ook aan bod kwam. De Raad vestigt voor de volledigheid ook nog de aandacht op het feit dat de verwerende partij wel nog een motivering besteedt aan de argumenten die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, waarbij ze op correcte en pertinente wijze stelt, *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al in België gevestigd zou zijn, dat hij hier al zijn belangen zou hebben, dat hij al zijn familiale, sociale en relationele banden in België heeft, dat hij snel geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij hier al jaren ononderbroken zou verblijven, dat hij hier een vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben en dat hij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, evenals inschrijvingsbewijzen voor cursussen Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* De verwerende partij is immers niet gebonden door het onderscheid dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag en is nagegaan of er toch geen buitengewone omstandigheden aangehaald werden in het deel van verzoekers aanvraag dat handelt over de gegrondheid ervan.

2.16. Verzoeker haalt aan *“Voor alle duidelijkheid is de “procedure artikel 9bis” een gunst, terwijl de “procedure artikel 10 juncto 12bis” een recht is”*. De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet hoe dit de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen.

2.17. Verzoekers betoog wijst vooral op onbegrip voor de bestreden beslissing maar hiermee kan hij deze beslissing niet aan het wankelen brengen. Met zijn betoog over de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker, die op geen enkel moment in concreto ingaat op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde omstandigheden, aan dat de verwerende partij dit begrip heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de plicht tot samenwoning die geldt tussen echtgenoten op grond van artikel 213 BW kan ten slotte niet worden afgeleid dat dit een gunstige weerslag dient te hebben op de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging die door gehuwden in België wordt ingediend. Er anders over oordelen zou inhouden dat het volstaat getrouwd te zijn om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk verklaard te zien, wat geen steun vindt in deze bepaling. Bovendien houdt de samenwoningsplicht tussen gehuwden niet in dat er dient samen gewoond te worden in België, noch dat dit onverenigbaar zou zijn met een tijdelijke scheiding om in het land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

2.18. Waar verzoeker nog betoogt *“Eveneens stelt verwerende partij dat verzoeker eigenlijk zichzelf in de illegaliteit heeft genesteld en een gezinssituatie doet ontstaan in de illegaliteit die hij dan aanwendt als buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt de omgekeerde redenering van verwerende partij niet. Immers, een aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betreft per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat veelal het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.”* dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat de verwerende partij aan de hand van de door verzoeker aangehaalde omstandigheden motiveert waarom deze elementen die zich hebben afgespeeld in illegaal verblijf, geen buitengewone omstandigheid uitmaken die hem verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.19. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerechtigde partner en kind.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker de Marokkaanse echtgenoot is van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse vrouw.

Dat verzoeker samen met zijn echtgenote/partner een gezinscel vormt en dat zij steeds samen hebben geleefd. Dat dit feitelijk familie- en huwelijksleven niet wordt betwist door verwerende partij.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt tussen de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoeker in die zin dat verzoekers gezinsbanden in België niet opwegen tegen de toekenning van (beperkt/onbeperkt) verblijf.

Krachtens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt genoegzaam dat artikel 8 EVRM niet alleen negatieve verplichtingen, maar ook positieve verplichtingen inhoudt (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218, Gül v. Zwitserland, par. 38). Verwerende partij had aan de hand van de ‘fair balance’-toets (een billijke belangenafweging) moeten uitvoeren in casu.

Als blijkt dat na de ‘fair balance’-toets komt vast te staan dat er een positieve verplichting voor de staat (lees: verweerder) bestaat, dan is artikel 8 EVRM geschonden. Voor verzoeker is zijn aanvraag impliciet doch zeker ontvankelijk, waardoor er voor de Staat (lees: verweerder) een positieve verplichting bestaat, daar het bestaan van “buitengewone omstandigheden” voorhanden is.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn gezin in België. Het is nagenoeg onmogelijk (minstens bijzonder moeilijk) voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

In de bestreden beslissing wordt minstens aanvaard dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM en wordt op geen enkele manier betwist dat zou niet zou voldoen aan de andere eisen om het een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Louter stellen dat het inroepen van artikel 8 EVRM niet dienstig is, is onredelijk, onzorgvuldig en zelfs in strijd met de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.20. Er kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM, hetgeen de verwerende partij overigens niet ontkent in de bestreden beslissing. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien verzoeker door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift.

2.21. In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

2.22. De bestreden beslissing stelt, *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.(...) De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties (betrokkene legt geen enkele getuigenverklaring voor en zijn beheersing van het Nederlands situeert zich op overlevingsniveau) van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet”*.

2.23. Verzoeker toont niet aan dat deze afweging geen uiting zou zijn van een fair balance. Verzoeker blijft in gebreke hinderpalen aan te tonen die hem verhinderen zijn gezinsleven in zijn herkomstland dat ook dat van zijn echtgenote is, verder te zetten, dan wel aan te tonen waarom zijn private belangen – die er in se in bestaan om verder op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven teneinde zijn relatie met zijn echtgenote verder te zetten, dit in afwachting van een machtiging tot verblijf – in casu zwaarder zouden dienen door te wegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, met name de handhaving van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om terug te keren als hij een machtiging tot verblijf of een visum gezinshereniging verkrijgt. Verzoeker toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd aangegeven blijkt uit de vaste

rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in deze aangegeven dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn situatie anders over zou moeten worden geoordeeld.

2.24. Verzoeker blijft hameren op het bestaan van een gezinsleven op het Belgisch grondgebied, maar zoals reeds hoger gesteld betwist de verwerende partij het bestaan hiervan niet, maar motiveert zij waarom een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland geen inbreuk vormt op dit gezinsleven. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog en zijn overtuiging dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM niet aan dat deze niet getuigt van een fair balance.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA